

Izba Lekarska Łódzka.

Łódź, dnia 1 sierpnia 1925 r.

Biuletyn Nr. 3.

W sprawie powoływania lekarzy do Komisji poborowych.

Wobec wielokrotnego zwracania się do nas lekarzy z zapytaniami w sprawie prawnych podstaw powoływania lekarzy cywilnych do komisji poborowych wyjaśniamy, iż sprawa ta jest regulowana Ustawą z d. 23 maja 1924 r. o powszechnym obowiązku służby wojskowej (Dz. Ust. R. P. Nr. 61 z d. 18 lipca 1925 r., poz. 609) oraz Rozporządzeniem wykonawczem Ministra Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Zagranicznych, Sprawiedliwości, Skarbu, Kolei, Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, Rolnictwa i Dóbr Państwowych, Przemysłu i Handlu z d. 21 marca 1925 r. do Ust. o powsz. obow. służby wojskowej (Dz. Ust. R. P. Nr. 37 z d. 15 kwietnia 1925 r.).

Wyjątki z Ustawy oraz Rozporządzenia, dotyczące powoływania lekarzy przytaczamy.

Ustawa. Art. 16: W skład komisji poborowej wchodzi:

1. Kierownik władzy administracyjnej I instancji, lub wyznaczony przez wojewodę na jego zastępcę wyższy urzędnik administracyjny, jako przewodniczący;
2. komendant P. K. U. lub sztabowy oficer, wyznaczony przez dowódcę okręgu korpusu;
3. lekarz wyznaczony przez wojewodę;
4. przedstawiciel powiatowego samorządu.

W razie niemożności wzięcia udziału w komisji poborowej przez lekarzy rządowych obowiązani są ich zastąpić w tych czynnościach lekarze cywilni, wolnopraktykujący, powołani do tego przez władzę administracyjną, gdy chodzi o zastępstwo cywilnego lekarza rządowego, zaś przez władzę wojskową, gdy chodzi o zastępstwo wojskowego.

W obu wypadkach otrzymują lekarze cywilni, wolnopraktykujący,ienne wynagrodzenie, zaś w razie podróży diety i zwrot kosztów podróży. Wysokość wynagrodzenia dziennego i diet ustala Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Ministrem Spraw Wojskowych.

Art. 17. Koszty podróży i diet członków komisji i osób przy poborze uczestniczących, pokrywa ta władza, która tych członków, względnie te osoby, delegowała.

Koszty podróży i diety lekarzy cywilnych opłacane będą z budżetu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Art. 18, ust. 4. Winny niespełnienia lub nienależytego spełnienia bez uzasadnionych przyczyn obowiązku przewidzianego w odnośnym ustępie art. 16 ulegnie karze grzywny do 500 złotych lub w razie działania umyślnego aresztu do 6 tygodni.

Rozporządzenie. § 31. Przewidzianego w punkcie 4 art. 16 lekarza wyznacza wojewoda z pośród podległych sobie lekarzy cywilnej administracji państwowej.

§ 32. W razie niemożności wzięcia udziału w komisji poborowej jednego z lekarzy rządowych (cywilnego względnie wojskowego), (punkt 3 i 4 art. 16) wojewoda powołuje do pełnienia ich funkcji zastępczo lekarzy wolnopraktykujących.

§ 33. Koszty podróży i wysokość diet, jako też koszt wynagrodzenia dziennego cywilnych lekarzy wolnopraktykujących, powołanych do komisji poborowych w zastępstwie lekarzy rządowych (cywilnych lub wojskowych) ponosi odnośnie do zastępców lekarzy cywilnych budżet Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, odnośnie zaś do zastępców lekarzy wojskowych budżet Ministerstwa Spraw Wojskowych. Wysokość diet, jako też wspomnianego wynagrodzenia dziennego tych lekarzy oblicza się według VII stopnia służbowego funkcjonariuszów państwowych (szczebel a), przyczem wynagrodzenieienne równe się $\frac{1}{30}$ części uposażenia miesięcznego wymienionej grupy i szczebla, bez uwzględnienia dodatku ekonomicznego na rodzinę. (Art. 4 ustawy z d. 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych i wojska, Dz. R. P. Nr. 116, poz. 924).

§ 37. Wezwanie do wzięcia udziału w pracach komisji poborowej winno być imienne i obowiązuje daną osobę do terminowego przybycia na miejsce urzędowania komisji poborowej. Powyższe wezwanie należy wysłać za pokwitowaniem odbioru i zawczasu, tak, ażeby osoby zainteresowane mogły je otrzymać najpóźniej na dwie doby przed rozpoczęciem czynności komisji poborowej.

§ 38. W razie uzasadnionej niemożności wzięcia udziału w komisji poborowej powinna dana osoba zawiadomić o tem niezwłocznie kierownika władzy administracyjnej I lub II instancji, zależnie od tego, który z nich ma wyznaczyć zastępcę. W tych wypadkach władze administracyjne winny postępować tak, aby wykluczyć możliwość przerwy w pracach komisji poborowych.

§ 54. Obowiązkiem lekarza wojskowego, jak i lekarza cywilnego jest jak najdokładniejsze zbadanie stanu zdrowia poborowego (ochotnika) i w zależności od tego określenie stopnia zdolności jego od służby wojskowej. Orzeczenie lekarskie wpisuje i podpisuje w karcie indywidualnej badanego jeden z lekarzy komisji poborowej.

§ 57. Lekarze mają prawo głosu we wszystkich sprawach, wchodzących w zakres prac komisji poborowych, co do których wymagane jest orzeczenie całej komisji.

Z Korespondencji Zarządu I. L. Ł.

1. W sprawie paszportów zagranicznych.

W d. 20.IV. b. r. Zarząd I. L. Ł. zwrócił się do Gen. Dyr. służby zdrowia z pismem następującem:

„Lekarze, udający się na studia uzupełniające, zjazdy naukowe i t. d. zagranicę korzystali dotychczas z paszportów ulgowych na podstawie odnośnego zaświadczenia Izby Lekarskiej.

Od dnia 1 kwietnia b. r. władze administracyjne odmawiają udzielenia ulgowych paszportów, żądając zaświadczenia Ministra Oświaty.

Faktycznie żądanie to uniemożliwia lekarzom wyjazd zagranicę w celach udoskonalenia i uzupełnienia swej wiedzy. Musi się to ujemnie odbić na poziomie wiedzy lekarskiej i lecznictwa.

Zarząd Izby Lekarskiej Łódzkiej zwraca się przeto z prośbą o poczynienie kroków celem przywrócenia dawnego sposobu wydawania ulgowych paszportów. Zaznaczamy przy tem, że Izba Lekarska żądała od lekarzy, którym zaświadczenia o wyjeździe naukowym wydawała, przedstawienia świadectw z odbytych studiów”.

Na pismo to otrzymana została od M. S. W. (Gen. Dyr. Zdr.) odpowiedź następująca:

„W odpowiedzi na pismo z d. 20 kwietnia 1925 r. L. dz. 216/25 Ministerstwo Spraw Wewnętrznych (Generalna Dyrekcja Służby Zdrowia) komunikuje: Generalna Dyrekcja Służby Zdrowia nie może polecić władzy administracyjnej wydawania paszportów ulgowych na podstawie zaświadczeń Izby Lekarskiej, gdyż sprzeciwiałoby się to zasadzie swobodnej oceny władzy.

Władze administracyjne przyjęły zasadę, że organem opiniodawczym, czy dana osoba wyjeżdża zagranicę w celach naukowych jest Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego”.

Za Ministra (—) A d a m s k i
Zastępca Gen. Dyrektora Służby Zdrowia.

2. W sprawach związanych z bezrobociem lekarzy w Kasie Chorych m. Łodzi w lutym b. r.

Izba Lekarska Łódzka Łódź, dnia 25 lutego 1925 r.
L. dz. 124/25.

Do
Zarządu Związku Lekarzy P. P. Obw. Ł.
w miejscu.

Zarząd Izby Lekarskiej Łódzkiej zwraca uwagę na konieczność podania do wiadomości lekarzy, że niedopuszczalne jest odmawianie pomocy lekarskiej w wypadkach, które mogą nasunąć podejrzenie, że należą do poważniejszych, jak i wogóle odmawianie pomocy zgłaszającym się ze względu na mobilizowanie opinii publicznej przeciwko stanowi lekarskiemu.

Izba Lekarska Łódzka Łódź, dnia 26 lutego 1925 r.
L. dz. 118/25.

Do Pana Wojewody
w Łodzi.

Z powodu zwrócenia się do Izby d-ra A. w sprawie rozporządzenia Pana Wojewody z dnia 24 lutego b. r. Zarząd Izby na zasadzie art. 1 Ust. o Izbach Lekarskich zwraca się do Pana Wojewody z prośbą o wyjaśnienie, na podstawie jakiej ustawy i jakiego artykułu prawnego wydał Pan Wojewoda rozporządzenie, z którego wynika, że lekarz komunalny, który spełniał i spełnia swe obowiązki, wynikające z umowy z komuną, nie ma prawa zaprzestać pracy w instytucji społecznej, jaką jest Kasa Chorych.

Na pismo powyższe odpowiedź nie nadeszła.

Memoriał przedstawiony Generalnej Dyrekcji Służby Zdrowia.

W Łodzi lekarze zaprzestali pracy w instytucjach Kasy Chorych broniąc się przeciwko nieustępliwemu stanowisku Zarządu Kasy. Ubezpieczeni jednak otrzymują w dalszym ciągu pomoc lekarską, uiszczając za pokwitowaniem umiarkowaną opłatę, a nawet często wydając tylko lekarzom zobowiązaną, które dopiero później ma być likwidowane. Nie wchodząc w meritum sprawy, jednostronnie przez Zarząd Kasy Chorych przedstawionej w świetle dla lekarzy najniekorzystniejszym, chcemy poinformować o poczynieniach p. Wojewody Darowskiego, którego wdanie się w sprawę zatargu, zatarg ten zastrzyło i przewlekło. Nie bacząc na to, że Ministerstwo Pracy i Op. Społ. zaproponowało arbitraż, na który lekarze zgodzili się, p. Wojewoda wysunął propozycję komisji opiniodawczej której uchwały nie miały być obowiązujące, stawiając przytem warunek natychmiastowego przystąpienia do pracy. Pan Wojewoda twierdził, że w tym zatargu arbitraż nie może być zastosowany.

Kiedy zaś jego propozycja nie została przyjęta przez lekarzy, zgadzających się na arbitraż, t. j. na faktyczne rozstrzygnięcie zatargu, p. Wojewoda postanowił za pomocą zarządzeń administracyjnych zmusić lekarzy do podjęcia pracy w ambulatorjum Kasy Chorych, a mianowicie:

1. interwenjował u władz wojskowych, które wydały rozkaz nakazujący lekarzom wojskowym, zatrudnionym w Kasie Chorych podjąć na nowo pracę, co z jednej strony bezpowrotnie popsuje niezamącone dotąd w Łodzi stosunki koleżeńskie między lekarzami wojskowymi a cywilnymi, zmuszając tych ostatnich do wystawienia żądania niedopuszczania w przyszłości lekarzy wojskowych do obejmowania posad w Kasie Chorych, a z drugiej strony narazi lekarzy wojskowych na przykrości;

2. wywiera nacisk na władze komunalne, gorzej jeszcze — sam rozkazuje lekarzom komunalnym, nie mając do tego żadnej podstawy prawnej, by podjęli pracę w Kasie Chorych. Lekarze komunalni spełniali i spełniają swe obowiązki, wypływające z umowy ich z komuną, a zaprzestanie pracy w instytucji, z komuną nic wspólnego nie mającej jest ich sprawą osobistą;

3. rozkazał lekarzom — urzędnikom państwowym podjęcie pracy w Kasie Chorych, co przechodzi zakres ich obowiązków służbowych a otrzymawszy odmowę zawiesił ich w czynnościach służbowych;

4. wreszcie dwum lekarzom łódzkim, starającym się od kilku lat o obywatelstwo polskie, nakazano za pośrednictwem urzędników Kasy Chorych pod groźbą wydalenia z granic Państwa natychmiastowe stawienie się do pracy w ambulatorjach Kasy Chorych.

Zdaje się, że tego rodzaju zarządzenia nie wymagają komentarzy — przypominają bowiem zupełnie carskie czasy".

3. W sprawie cennika poborów lekarskich.

Urząd Wojewódzki w Łodzi Łódź, dnia 9 marca 1925 r.
Wydział Prezydjalny
L. Pr. 1840/11.

Przedmiot: Honorarja lekarskie.

Do Izby Lekarskiej
w Łodzi.

W związku z opinią Łódzkiej Izby Lekarskiej z 28/2, 1925 r. Ł. 125, która zakomunikowana została Urzędowi Wojewódzkiemu uchwałą Rady tej Izby z 18.I.1925 r. ustalająca należność lekarzy za porady w domu własnym na kwotę 8 zł., a na mieście t. j. w domu chorego na kwotę 15 zł., Urząd Wojewódzki oznajmia że kwoty powyższe uważa za wygórowane i stosunkami lokalnymi nieuzasadnione.

Wobec tego zarządza się stąd równocześnie po myśl art. 21 Ustawy z dnia 2 grudnia 1921 r. Nr. 105 Dz. U. R. P. poz. 762, ogłoszenie następującej skali cennika poborów lekarskich w obrębie Województwa Łódzkiego, aż do odwołania:

1. za poradę lekarską poza domem, t. j. na mieście pobiera lekarz honorarium do wysokości zł. 6 (sześć złotych);

2. za poradę lekarską poza domem, t. j. na mieście pobiera lekarz honorarium do wysokości zł. 12 (dwanaście złotych).

Zarazem Urząd Wojewódzki przypomina Izbie przepisy art. 14 powołanej ustawy, w myśl których lekarz praktykujący winien dać pomoc lekarską w każdym nagłym wypadku, grożącym śmiercią za co w myśl art. 20 powołanej ustawy należy mu się zapłata za trud oraz zwrot rzeczywistych wydatków; zapłata należna lekarzowi, w razie niezawarcia oddzielnej umowy bądź za poradę bądź za zabieg lekarski lub leczenie dłuższe nie może w myśl art. 21 powołanej ustawy przekraczać skali powyższego cennika.

Wojewoda: (—) w. z. Łyszkowski.

Izba Lekarska Łódzka
L. dz. 189/25

Łódź, d. 13 marca 1925 r.

Do Urzędu Wojewódzkiego
w Łodzi.

Potwierdzając odbiór pisma L. Pr. 1840/II/2 z d. 9 b. m. Zarząd Izby Lekarskiej Łódzkiej przyjmuje niniejszym do wiadomości i dalszego zarządzenia cennik poborów lekarskich w myśl art. 21 Ust. z d. 2 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 762).

Redakcja jednak pisma powołanego nasuwa pewne wątpliwości, wyjaśnienie których jest niezbędne, gdyż mogą one dać powód do nieporozumień.

1. Końcowy ustęp pisma ma brzmienie, z którego wynikać może, iż lekarz, wezwany do udzielenia pomocy w wypadku, grożącym śmiercią, obowiązany jest przyjąć wynagrodzenie w wysokości ustalonego cennika, o ile nie została zawarta oddzielna umowa. Zdaniem Zarządu Izby Lekarskiej podobne brzmienie połączone być może ze szkodą dla chorego, gdyż wprowadzenie czynnika umowy pociąga za sobą możliwość odmowy udzielenia pomocy, dopuszczalnej istotnie art. 15 wymienionej Ustawy. Natomiast oczywiście jest, że w przypadkach przewidzianych art. 14 odmowa jest niedopuszczalna, a więc o zawarciu umowy mowy być nie może. Zawieranie umowy, jak i odmowa w myśl art. 21 i 15 dopuszczalne jest w wypadkach nie grożących śmiercią.

2. Pismo powołane mówi o cenniku poborów lekarskich w wysokości do zł. 6 wzgl. 12. Art. 21 zaś wymienionej Ustawy przewiduje wyraźne określenie cennika, nie zaś jego maksy-

malnych lub minimalnych stawek. W przeciwnym wypadku sądy, o których jest mowa w tymże artykule nie miałyby miernika, którym mogłyby się kierować. To samo dotyczy gmin, które w myśl art. 20 Ustawy mają obowiązek wypłacenia wynagrodzenia lekarzowi w razie niemożności uczynienia tego ze strony chorego.

3. Art. 21 przewiduje skalę cennika. Za skalę nie można jednak uważać określenie jednej pozycji (za poradę lekarską). Wizyty nocne, konsylja, rozmaite zabiegi chirurgiczne i położnicze i t. d. winny cennikiem urzędowym również być objęte, jakto zresztą inne Urzędy Wojewódzkie i Komisariat Rządu m. Warszawy uczyniły.

O wyjaśnienie powyższych punktów Zarząd Izby Lekarskiej Łódzkiej uprasza niniejszym Urząd Wojewódzki, gdyż wówczas będzie w stanie udzielić odpowiednich wskazówek lekarzom do Izby przynależnym."

Wojewoda Łódzki.
L. Pr. 1840/4/II.

Łódź, dnia 21 marca 1925 r.

Do Izby Lekarskiej
w Łodzi.

W odpowiedzi na pismo Izby z 13/III. 1925 r. L. 189.

Urząd Wojewódzki Łódzki znania, co następuje:

Końcowy ustęp pisma tutejszego z 9/III. 1925 r. L. Pr. 1840/2/II nie zawiera żadnych samoistnych postanowień, a tylko przytacza gwoździu przypomnieniu treść artykułów 14, 20 i 21 Ustawy z 2/XII. 1921 r. L. 105. Dz. U. R. P. poz. 762, z których w związku z postanowieniami powszechnie obowiązującego kodeksu karnego niewątpliwie wynika, że w przypadkach przewidzianych art. 14 odmowa udzielenia pomocy lekarskiej jest bezwzględnie niedopuszczalna.

2. Określenie stąd stawki cennikowej maksymalnie nie pozostaje w żadnej sprzeczności z art. 21 powołanej ustawy; maksymalna bowiem stawka jest miarą ceny, której przekroczyć nie wolno, a tem samem stanowi ustalony cennik, biorący zaś cenę poniżej tej stawki, który zawsze ma możność zgodnie z wspomnianem ogłoszeniem uczynienia tego bez naruszenia cennika ogłoszonego, znajduje dla siebie i dla pacjentów odpowiednie uzasadnienie we wspomnianem ogłoszeniu tutejszem o skali cennika poborów.

Wynika z tego, że dla sądów, władz państwowych, samorządowych i t. p. miernikiem zawsze będzie w wypadku spornym maksymalnie oznaczona cena, skoro minimalnej nie ogłoszono.

3. Pismem z 28/2 1925 r. L. Zdr. 708/1 Urząd Wojewódzki prosił Izbę o nadesłanie taksy lekarskiej; wobec tego Izba zgodnie z art. 21 powołanej Ustawy winna jako swą opinię nadesłać Województwu skalę taks za wszelkie przejawy pomocy lekarskiej.

Skoro zaś Izba pismem z 28/II 1925 L. 125 ograniczyła się do przedłożenia tylko opinii co do taksy za poradę w domu i na mieście, Urząd Wojewódzki skalą ogłoszonego cennika objął tylko te dwa przejawy pomocy lekarskiej.

Zechce zatem Izba opracować jak najrychlej projekt cennika na wszelkie inne przejawy pomocy lekarskiej i przedłożyć ten projekt Województwu, poczem zostanie stąd ujęta w cennik i ogłoszona taryfa za dalsze usługi lekarskie dla pacjentów.

Wojewoda (—) w. z. Łyszkowski.

Izba Lekarska Łódzka.

Łódź, d. 7 maja 1925 r.

Do
Urzędu Wojewódzkiego (Wydz. Zdrowia)
w Łodzi.

Rozporządzenie Województwa Łódzkiego, ustalające cennik poborów lekarskich, zostało w mieście Łęczycy w postaci ogłoszenia w końcu marca r. b. rozplakatowane na ulicach.

Uważając podobne rozplakatowanie za przynoszące ujmę moralną dla stanu lekarskiego, niczem nieuzasadnione i nie wynikające z ustawy o wykonywaniu praktyki lekarskiej, Zarząd Izby Lekarskiej zwraca się z prośbą o wpłynięcie na czynniki miarodajne, celem zapobieżenia podobnym wypadkom.

Z sądu Naczelnej Izby Lekarskiej.

W Nr. 115 „Monitora Polskiego” ogłoszone zostało rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z d. 16 marca 1925 r. w sprawie ustalenia regulaminu sądu Naczelnej Izby Lekarskiej.

Przytaczamy poniżej niektóre artykuły tego regulaminu.

§ 24.

a) Sąd Naczelnej Izby Lekarskiej ma prawo zażądać stawiennictwa oskarżonego. W razie niestawiennictwa nieusprawiedliwionego, sprawa może być sądzona zaocznie.

b) Oskarżony ma prawo przybrać sobie obrońcę z pośród członków Izby Lekarskiej Rzeczypospolitej Polskiej. Jeżeli oskarżony nie obiera sobie obrońcy, prezydium sądu Naczelnej Izby Lekarskiej na żądanie i ze zgodą oskarżonego wyznacza mu za obrońcę z urzędu z pośród sędziów N. I. L. lub innych członków Izby Lekarskiej Rzeczypospolitej Polskiej.

c) Oskarżony ma prawo oglądać akta swojej sprawy pod nadzorem pisarza sądu N. I. L. Oskarżony nie ma prawa przeglądać protokołów narad, układania wyroku i głosowania sądu.

d) Oskarżony ma prawo być obecnym na posiedzeniu sądu tylko podczas rozprawy głównej.

e) Podczas rozprawy głównej oskarżony ma prawo żądać głosu i przemawiać, o ile i kiedy przewodniczący wydziału sądu udzieli głosu mu udzieli. Ma też prawo do ostatniego głosu przed zamknięciem rozprawy głównej.

Oskarżony ma prawo wyłączyć dwóch sędziów lub zastępców ze spisu, nadesłanego mu przez przewodniczącego sądu, nie później niż w terminie, wskazanym mu przez przewodniczącego. O ileby wyłączenie dotyczyło sędziów, delegowanych odnośnej Izby Lekarskiej, mogą być na ich miejsce powołani tylko ich zastępcy.

§ 25.

a) Obrońca działa przed sądem N. I. L. w imieniu oskarżonego na mocy i w granicach pełnomocnictwa, udzielonego mu przez oskarżonego lub na mocy wyznaczenia go jako obrońcy z urzędu przez prezydium sądu N. I. L. Pełnomocnictwo ma być złożone przewodniczącemu wydziału sądu przed rozpoczęciem rozprawy głównej.

b) Obrońca ma obowiązek przytoczyć w obronie wszystkie okoliczności, jakie przemawiają na korzyść oskarżonego i zastosować wszystkie godziwe środki obrony.

c) Obrońca ma obowiązek zachować w tajemnicy zwierzenia, poufnie udzielone mu przez oskarżonego.

d) Obrońca ma prawo przeglądać akta sprawy (z wyjątkiem protokołów posiedzeń sądu, nie dotyczących rozpraw głównych) w kancelarii sądu pod nadzorem pisarza.

e) Obrońca ma prawo być obecnym tylko podczas rozprawy głównej i zabiera głos tylko z upoważnienia przewodniczącego wydziału sądu.

§ 26.

a) Sąd N. I. L. rozstrzyga zażalenia na uchwały sądów Izby Lekarskiej (art. 35 ust. o Izbach Lek.) i odwołania od wyroków Sądów Izby Lekarskiej (art. 38 ust. o I. L.) w sprawach wykroczenia przeciwko obowiązkowi zawodowemu, zebranym w ustawach z dnia 2 grudnia 1921 r. w przedmiocie wykonywania praktyki lekarskiej i o ustroju i zakresie działania Izby Lekarskiej (Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 762 i 763).

b) Nadto sąd N. I. L. może rozpatrywać sprawy, przekazywane mu na zasadzie ust. o izbach lekarskich art. 8 d.

c) Wyroki sądu Izby, działającego jako sąd polubowny lub honorowy (art. 28 Ust. o izb. lek.) nie podlegają prawu odwołania się do sądu N. I. L.

§ 27.

a) Rzecznik dyscyplinarny sądu Izby Lekarskiej ma prawo wnieść odwołanie do sądu N. I. L. nie później, jak w 14 dni od dnia doręczenia mu odpisu uchwały sądu Izby Lekarskiej, odrzucającej wdrożenie śledztwa, lub wyroku sądu Izby Lekarskiej na ręce przewodniczącego Zarządu Izby Lekarskiej dla wręczenia przewodniczącemu sądu Izby Lekarskiej, który wydał wyrok (art. 35 i 38 ust. o izb. lek.)

b) Zasądzony przez sąd Izby Lek. ma prawo wnieść odwołanie do sądu N. I. L. nie później, jak w 14 dni od dnia doręczenia mu odpisu wyroku sądu Izby Lekarskiej na ręce przewodniczącego zarządu tejże Izby Lekarskiej dla wręczenia przewodniczącemu sądu tejże Izby (art. 38 u. o izb. lek.)

§ 28.

a) Podanie odwoławcze i załączniki do niego mają być złożone, oprócz pierwowzoru, w tylu odpisach wierzytelnych, ile osób wyrok sądu N. I. L. może dotknąć pod względem ich praw.

b) Podanie odwoławcze ma zawierać:

1. Skierowanie podania do przewodniczącego sądu Izby, który wyrok wydał, wraz z żądaniem skierowania podania do sądu N. I. L.

2. Datę otrzymania przez składającego odwołanie odpisu uchwały lub wyroku sądu Izby Lekarskiej.

3. Datę złożenia odwołania na ręce przewodniczącego zarządu Izby Lek.

4. Imię i nazwisko, stanowisko i dokładny adres pocztowy podającego podanie odwoławcze.

5. Czy podający odwołanie występuje, jako rzecznik dyscyplinarny lub jako oskarżony.

6. Dokładne żądanie rzecznika dyscyplinarnego lub oskarżonego od sądu N. I. L.

7. Czy odwołanie jest skierowane przeciwko całej uchwale, lub całemu wyrokowi, czy też przeciw części i jakiej.

8. Powody odwołania: niezastosowanie się sądu do przepisów obowiązujących, niewyczerpanie wszystkich środków przedłożonych stwierdzenia prawdy, wyprowadzenie z materiałów dowodowych wniosków niesłusznych, niesłuszne określenie istoty czynu, niesłuszność zasady, na której oparto wyrok, niesłuszne zastosowanie kary i inne.

9. Spis załączonych dowodów i jakie okoliczności mają one ustalić.

10. W razie potrzeby imiona, nazwiska, zawód i adresy pocztowe powoływanych przez sąd N. I. L. świadków wraz z treścią ich domniemyanych zeznań.

11. Zaświadczenie Zarządu Izby Lekarskiej o wniesieniu do Izby opłaty (wpisowego) na koszt sądu N. I. L. w wysokości przepisanej (patrz art. 48a).

§ 48.

a) Na zabezpieczenie kosztów postępowania sądowego prezydium N. I. L. oznacza wysokość wpisowego, jakie ma złożyć oskarżony wraz ze skargą odwoławczą. Oprócz tego pisarz zespołu sądu i pisarz sądu N. I. L. spisują wydatki (pocztowe, zwrot poniesionych wydatków i strat świadków i biegłych, zwrot poniesionych kosztów przez sędziów) i przedstawiają je zespołowi sądu daną sprawę, który ustala ostateczną należność.

b) Obliczenie całkowitej sumy kosztów, pisarz zespołu sądu dołącza do odpisu wyroku, a zarząd Izby Lekarskiej, której zasądzony jest członkiem, pobiera koszt te od zasądanego i przesyła do zarządu N. I. L.

c) W razie wyroku uniewinniającego lub znoszącego wyrok prawomocny Izby, koszty ponosi Izba Lekarska, której oskarżony jest członkiem (art. 42 ust. o izb. lek.).

§ 49.

Sąd Naczelnej Izby Lekarskiej zawiesza swe czynności na miesiąc lipiec i sierpień.

Uchwała Naczelnej Izby Lekarskiej z d. 25. 1. 1925.

Zasądzony składający podanie odwoławcze ma obowiązek jednocześnie złożyć odpowiedni wkład pieniężny na wpisowe oraz na zwrot kosztów podróży dla świadków i rzeczoznawców w tej Izbie Lekarskiej, której jest członkiem. Izba ma obowiązek wkład ten przesłać niezwłocznie do Zarządu N. I. L. dla Sądu N. I. L.

Sąd Naczelnej Izby Lekarskiej uchwalił zgodnie z art. 48 Regulaminu, że wpisowe ma wynosić złotych pięćdziesiąt.

Tak więc jednocześnie z podaniem odwoławczym Zarząd Izby Lekarskiej powinien otrzymać od składającego odwołanie zł. 50 i zwrot kosztów przejazdu do Warszawy i zpowrotem świadków i rzeczoznawców, których przesłuchania żąda zasądzony w swym podaniu odwoławczem.

Od Sądu Izby Lekarskiej Łódzkiej.

Sąd Izby Lekarskiej Łódzkiej zwraca uwagę, że skargi kierowane do Sądu winny być pisane rzeczowo w tonie spokojnym bez wycieczek osobistych i t. d.

Skargę Sąd wydaje oskarżonemu, z czem skarżący liczyć się winien.

Pisarz Jeneralny Sądu I. L. Ł.
(—) Dr. Marzyński.

Sprawozdanie Kasy Ubezpieczeniowej przy I. L. Ł.

do dnia 1 lipca 1925 r.

Przychód

Składka wstępna	zł. 34,310
I składka bieżąca	" 10,370
II składka bieżąca	" 11,040
Razem zł. 55,720	

Rozchód

Wydatki organizacyjne (druki, księgi i t. d.) . . .	zł. 392.28
Rozesłanie statutu i nakazów składki wstępnej . .	" 215.35
I składka bieżąca (druk i poczta)	" 221.45
II składka bieżąca	" 228.—
Pensja urzędnika	" 480.—
Różne	" 39.92
Wyplacone premje ubezpieczeniowe	" 19,566.—
Razem zł. 21,143.—	

Pozostało w kasie zł. 34,577.—

Wyciąg z protokołu walnego zebrania Związku Lekarzy P. P. obwodu Kaliskiego z dnia 1 lutego 1925 r.

„Walne zebranie obwodu Kaliskiego Związku Lekarzy P. P. w d. 1 lutego 1925 po wysłuchaniu wyjaśnień członka Rady Łódzkiej Izby Lekarskiej d-ra Koszutkiego w sprawie obowiązkowego wzajemnego ubezpieczenia na wypadek śmierci lekarzy Województwa Łódzkiego i zapoznawszy się z treścią statutu tegoż ubezpieczenia, cały projekt przyjmuje z wielkiem uznaniem.

Zaznaczając, iż obwód Kaliski Z. L. P. P. w dniu dzisiejszym odstępuje od zamierzonego założenia na własnym terenie samoistnego analogicznego ubezpieczenia, Walne Zebranie prosi Zarząd Izby Lekarskiej usilnie o jak najszybsze wprowadzenie w życie rzeczzonego ubezpieczenia, będącego prawdziwym dobrodziejstwem dla wszystkich lekarzy województwa”.

W sprawie świadectw lekarskich.

Urząd Wojewódzki ponownie zwraca uwagę pp. lekarzy, że tylko takie świadectwa lekarskie będą przyjmowane pod rozważę, które pisane są zgodnie z wymaganiem Ustawy. Odnosny art. ustawy przytoczony został w Nr. 1 biuletynu I. L. Ł.

Zmarli:

ś. † p.

Prof. Dr. Antoni Mikulski

b. członek Rady Izby Lekarskiej Łódzkiej.

Ze śmiercią jego zeszedł z widowni człowiek głębokiej wiedzy i nieskazitelnej prawości. Urodzony w 1874 r. w Stawiszczach medycynę studjował w Kijowie. Po kilkunastoletniej pracy w klinikach i na oddziałach psychiatrycznych powołany został w 1913 r. na stanowisko dyrektora szpitala psychiatrycznego w Kochanówku, na którym przebył lat 10. Stąd powołany został na katedrę psychiatrii uniwersytetu Stefana Batorego w Wilnie. Trwiony już chorobą z zapalem poświęcił się pracy naukowej. I zdawało się, że odżył i powraca do zdrowia. Jednak los pokierował inaczej i nieubłagana śmierć wyrwała go z pośród nas 14 kwietnia 1925 r.

700 A.

ś. † p.

Dr. Ksawery Jasiński

b. członek Rady I. L. Ł. i Sądu I. L. Ł.

Urodzony w r. 1859 w Warszawie ukończył tamże uniwersytet w r. 1884. Po studjach specjalnych w Wiedniu i Berlinie osiedlił się w Łodzi jako lekarz szpitala fabrycznego przy zakładach Scheiblerowskich. W ostatnim okresie wojny wielkiej stał przez pewien czas na czele Wydziału Zdrowotności m. Łodzi. Był sekretarzem stałym honorowym Towarzystwa Lekarskiego, prezesem obw. Łódzkiego Związku Lekarzy P. P. Człowiek niestrudzony, o nieprześcignionej szlachetności charakteru cieszył się uznaniem wszystkich, którzy mieli możność na jakimkolwiek polu zetknąć się z nim.

ś. † p.

Dr. Ludwik Białobłocki

Urodził się w Wierzbołowie w r. 1868, studjował medycynę w Petersburgu. Praktykował w Petersburgu, Radomiu i Kaliszu.

206 T.

b. p.

Dr. Aleksander Poznański

Urodził się w r. 1862 w Łodzi. Uniwersytet ukończył w r. 1886 w Warszawie. Przez całe życie praktykował w Łodzi.

ś. † p.

Dr. Antoni Chojnowski

Urodził się w r. 1873 w Tetyjowie, ziemi Kijowskiej. Uniwersytet ukończył w Kijowie w r. 1901. Praktykował w Tetyjowie i Kaliszu.

Sekretarz:

Dr. Aleksander Margolis,

Naczelnik Izby:

Dr. Antoni Tomaszewski.

Drukarnia Państwowa w Łodzi, Piotrkowska 85.